

ਭਲਾ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ?

ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਭਲੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਵੀ ਹੈ), ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਇਹ ਆਇਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੰਗ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ, ‘ਮੈਂ ਚਾਨਣ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਅਤੇ ਅਨ੍ਹੇਰੇ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ’ (ਯਸਾਯਾਹ 45:7; KJV)।¹

ਡੇਵਿਡ ਹਿਊਮ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਹੋਣਾ ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਭਲਿਆਈ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਅਥੇਨੇ ਦੇ ਫਿਲਾਸਫ਼ਰ ਏਪਿਕੁਰਸ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਸਨ:

ਭਲਾ ਉਹ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ? ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਲਚਾਰ ਹੈ। ਭਲਾ ਉਹ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਰੋਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ? ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਉਹ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ? ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੁਰਿਆਈ ਕਿਉਂ ਹੈ?²

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਤੱਥ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਇਸ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਵਿਹਾਰਕ ਹੱਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਖਲਾਕੀ ਬੁਰਿਆਈ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ। ਇਖਲਾਕੀ ਬੁਰਿਆਈ (ਜਿਵੇਂ ਕਤਲ ਕਰਨਾ) ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ’ (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:3) ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ‘ਸਚਿਆਈ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਸਚਿਆਰ ਹੈ’ (ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 32:4)। ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਦੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਰਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਆਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਤਾਉਂਦਾ ਹੈ’ (1:13)। ਜੇ ਖੁਦਾ ‘ਪਿਆਰ’ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:8) ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਹੋਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਖਲਾਕੀ

ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਬੁਰਿਆਈ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਖਲਾਕੀ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਬੁਰਿਆਈ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ‘ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾਤਮਕ ਬੁਰਿਆਈ’ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਉਸ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਰਚਣਹਾਰਾ ਅਤੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਜਦ ਉਸ ਦੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ‘ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ’ (ਉਤਪਤ 1:31)³ ਸੀ, ਪਰ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਤੋੜਨ ‘ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਡੇ, ਝਾੜੀਆਂ, ਸਖਤ ਮਿਹਨਤ, ਤਕਲੀਫ਼ਾਂ, ਬੀਮਾਰੀਆਂ, ਪਰਜੀਵੀ, ਸੋਕਾ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਅਤੇ ਭੁਚਾਲ ਆ ਗਏ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਗਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮੌਤ ਠਹਿਰਾ ਦਿੱਤੀ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 3:17, 18)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੀ ‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ... ਆਦਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਰਗਾ ... ਪਾਪ ਨਾ ਕੀਤਾ’ (ਰੋਮੀਆ 5:14)। ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਕ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੂਜੇ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 18:20)। ਪਾਪ ਦਾ ਅਸਰ ਤਾਂ ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਬੰਦੇ ਤਕ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਕੂਚ 20:5), ਪਰ ਉਸਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ (ਰੋਮੀਆਂ 14:12)।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਇਕ ਦੁਸ਼ਟ ਨਗਰ ਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਸੁਰਗ ਵੱਲੋਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸੀ। ਆਮੋਸ 3:6 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਕੀ ਕਿਸੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਨਰਸਿੰਘਾ ਫੂਕੇ ਜਾਣ ‘ਤੇ ਲੋਕ ਥਰ-ਥਰ ਨਾ ਕੰਬਣਗੇ? ਕੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਭੇਜੇ ਕਿਸੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਿਪਤਾ ਪਵੇਗੀ?’’ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਪਈ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਖੁਦਾ ਵਲੋਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ: ‘‘ਦੇਖੋ ਜੋ ਨਗਰ ਮੇਰਾ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਵਿਚ ਬਿਪਤਾ ਪਾਵਾਂਗਾ, ਫਿਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰ ਕੇ ਬਚੋਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰ ਕੇ ਨਾ ਬਚੋਗੇ, ...’’ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25:29)।

ਕੱਟ ਵੱਢ, ਅਕਾਲ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਿਕ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਸੁਣੋ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ, ਹਾਨੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਾਂਗਾ ...’’ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 44:27); ‘‘ਮੈਂ ਇਸ ‘ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਬਿਪਤਾ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨਾ ਹਟਾ ਸਕੋਗੇ, ਨਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਚੇ ਕਰ ਕੇ ਚੱਲ ਸਕੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ’’ (ਮੀਕਾ 2:3)।

ਯਸਾਯਾਹ 45:7 ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਫਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜੇ ਖੋਰੁਸ ਲਈ, ਜੋ ਅਜੇ ਪੈਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੱਗਿਓਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲਵੇ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ‘ਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾਤਮਕ ਬੁਰਿਆਈ ਭੇਜਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖੋਰੁਸ ਨੇ ਸੁਰਗੀ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾ ਕਿਸੇ ਗ਼ਲਤ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ‘ਬੁਰਿਆਈ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ’ ਹੈ।

ਇਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾਤਮਕ ਮਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਬੁਰਿਆਈ ਭੇਜਦਾ ਹੈ

ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਿਆਮ (ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਲੋਕ ਉਹ ਫ਼ਸਲ ਕੱਟ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਬੀਜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ (ਗਲਾਤੀਆ 6:7); ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਕਲੇਸ਼ ਝੱਲਣੇ ਪੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਜਿਸਮ ਤੇ ਛਾਲੇ ਪਏ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜਿਸਮ ਤੇ ਫੇੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਕੀ ਮਕਸਦ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਐਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਅੱਯੂਬ 2:9, 10) ਅਤੇ ਸਬਰ ਵਖਾਇਆ (ਯਾਕੂਬ 5:11), ਫਿਰ ਵੀ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੀ ਰੂਹ (ਵੇਖੋ ਅੱਯੂਬ 13:2, 3; 23:2) ਭਾਵ ਸਬਰ ਵਿਚ ਕਮੀ ਵੇਖੀ (ਅੱਯੂਬ 21:4)। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ (ਅੱਯੂਬ 15:12) ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਅੱਯੂਬ 13:3)। ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੀਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਝਾੜ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਯੂੜ ਅਤੇ ਰਾਖ’’ ਵਿਚ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਤਾ (ਅੱਯੂਬ 42:6)। ਆਪਣੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾਤਮਕ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਚੰਗਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੌਲਸ ਨੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਦਨਾਕ ਤਕਲੀਫ਼ ਅਰਥਾਤ ‘‘ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਇਕ ਕੰਡਾ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:7) ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਨਜਾਣ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੀਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਤਿੱਖੀ ਪੀੜ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਕੰਡੇ ਲਈ ਪੌਲਸ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨਾਲ ਇਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ‘‘ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਰਬਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਦ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:10)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:11 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਸਾਰੀ ਤਾੜਨਾ ਤਾਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁੱਝਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਧਾਏ ਗਏ ਹਨ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਦਾਇਕ ਫਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।’’

ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਖੁਦਾ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:7-9)।

ਖੁਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਕ ਬੁਰਿਆਈ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਜਿਸ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਪੀੜ ਵਿਚ, ਉਸਦੇ ਸਿੱਧ ਜਾਂ ਕਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਇਕ ਹੋਰ ਮਕਸਦ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਾਪ’’ ਠਹਿਰ ਕੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:21), ‘‘ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਭਾਰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ’’ (ਯਸਾਯਾਹ 53:12)। ਉਹ ਸਾਡਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਬਣ ਕੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਕ ਬੰਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਜੰਮਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਹਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਬੇਸ਼ੱਕ

ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਈ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦਾ ਹੈ)। ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਮਕਸਦ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 9: 1-3)। ‘‘ਉਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਕੇਡੇ ਅਣਲੱਭ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਰਾਹ ਕੇਡੇ ਬੇਖੋਜ ਹਨ!’’ (ਰੋਮੀਆਂ 11: 33)। ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੋਚ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕ ਦੰਗ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਰ

ਜਦ ਤਕ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਦ ਤਕ ਉਹ ਉਸ ਖੁਦਾ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਭਲਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ‘‘ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਵਰਖਾ ਅਤੇ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਅਹਾਰ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ’’ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14: 17)। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਮਲੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11: 1), ਪਰ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਤੱਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ‘ਚ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਾ। ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 40: 5)। ਫਿਰ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰੋ!’’ (ਮਰਕੁਸ 9: 24)। ਘੁਮੰਡੀ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 9: 20) ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾ ਲੱਗਣ, ਜਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੁਬਾਰਕ ਹੈ ਉਹ ਅਦਮੀ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਾ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ‘‘ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਰਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਹਨ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 8: 28)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹NASB ਵਿਚ ‘‘ਬੁਰਿਆਈ’’ ਦੀ ਥਾਂ ‘‘ਆਫ਼ਤ’’ ਹੈ। ²ਹਿਊਮ ਸਿਲੈਕਸ਼ਜ਼, ਸੰਪਾ. ਚਾਰਲਸ ਡਬਲਯੂ. ਹੈਂਡਰਲ ਜੂਨੀਅਰ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਚਾਰਲਸ ਸਕ੍ਰਿਬਨਰਜ਼ ਸੰਜ਼, 1955), 365 ਵਿਚ ਡੇਵਿਡ ਹਿਊਮ, ‘‘ਡਾਇਲੋਗਸ ਕੰਸਰਨਿੰਗ ਨੈਚਰਲ ਰਿਲਿਜਨ।’’ ³ਜਦ ਸਭ ਕੁਝ ‘‘ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ’’ ਸੀ, ਉਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰ ਪਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਬਣਾਵੇਗਾ (ਯਸਾਯਾਹ 45: 7)। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25: 29; 44: 27; ਮੀਕਾ 1: 12; 2: 3; ਜ਼ਬੂਰ 125: 4, 5; ਯਸਾਯਾਹ 31: 2; ਦਾਨੀਏਲ 9: 14 ਵੀ ਵੇਖੋ।